

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er et led i aftalen af 19. juni 1985 mellem regeringspartierne, Socialdemokratiet og Det radikale Venstre om en skattereform.

Til § 1

Ligningsloven er senest ændret ved lov nr. 534 af 13. december 1985 (Begrænsning af fradrag for repræsentationsudgifter), jfr. Folketingstidende 1985-86, sp. 1232, sp. 1531; tillæg A . . . , tillæg B . . . , tillæg C . . . .

Til nr. 1 og 2

Efter de gældende regler opnår lønmodtagere fuldt fradrag i deres skattepligtige indkomst for deres udgifter i forbindelse med lønarbejdet.

Som lønmodtager anses den, der står i tjenesteforhold til en arbejdsgiver.

Lønindtægt omfatter enhver form for vederlag i tjenesteforhold, hvad enten der er tale om fast løn, timeløn, akkordløn, tantieme, provision eller drikkepenge. Det er ligeledes uden betydning, om arbejdet udføres i arbejdsgiverens erhvervsvirksomhed eller i hans private husførelse, eller om der er tale om heldagsbeskæftigelse eller bibeskæftigelse. Endvidere er det uden betydning, om indkomstmodtageren er fastere knyttet til vedkommende virksomhed, når der i øvrigt må siges at foreligge tjenesteforhold. Vederlag til løsarbejdere anses således for lønindkomst.

Lønindtægt omfatter ikke honorarer, der ydes uden for et egentligt tjenesteforhold, f.eks. bestyrelsehonorarer og vederlag til folketingsmedlemmer. Det samme gælder indtægt, der består i pension, understøttelse, ventepenge og lignende

I de fleste tilfælde er det ikke vanskeligt at afgøre, om der foreligger lønindkomst eller indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed.

Undertiden kræver en afklaring af dette forhold dog en nærmere undersøgelse af hvervgiverens og indkomstmodtagerens forhold. Som momenter, der indgår i bedømmelsen, kan eksempelvis nævnes, om indkomstmodtageren tilrettelægger, leder, fordele og fører tilsyn med arbejdet, om indkomst-

modtageren er frit stillet med hensyn til antagelse af medhjælp, om indkomstmodtageren selv ejer det anvendte værktøj og selv leverer materialet til arbejdets udførelse og om indkomstmodtageren er økonomisk ansvarlig over for hvervgiveren for arbejdets udførelse.

I mange erhverv anvendes underentreprenører og lignende. Består arbejdsydelsen i det væsentlige i personligt arbejde, kan indkomstmodtageren efter omstændighederne anses for lønmodtager. Med hensyn til agenter, mæglere og handelsrejsende må der ligeledes i overensstemmelse med det anførte foretages en konkret bedømmelse ved afgørelsen af, om de pågældende må anses for lønmodtagere eller selvstændige erhvervsdrivende. Assurandører, der driver kontor for egen regning og er ansvarlige for en del af lønudgifterne, anses for selvstændige erhvervsdrivende.

Lovforslaget går ud på i overensstemmelse med skattereformaftalen at begrænse fradragsretten for lønmodtageres udgifter afholdt i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde, således at fradrag kun opnås, i det omfang de samlede fradragsberettigede lønmodtagerudgifter overstiger et grundbeløb på 3.000 kr. Grundbeløbet reguleres efter § 20 i lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven).

Bundgrænsen for fradragsret nedsættes ikke, hvis den skattepligtige ikke er lønmodtager i hele indkomståret.

For lønmodtageres repræsentationsudgifter er det kun den del, der er fradragsberettiget efter § 9, stk. 3, der indgår i opgørelsen af de samlede udgifter efter § 9, stk. 1.

Hvis lønmodtageren vælger at benytte ligningsrådets satser for udgifter, der kan fratrækkes uden dokumentation, indgår disse satser i opgørelsen af de samlede udgifter.

Med bundgrænsen på 3.000 kr. for fradragsret tilstræbes en administrativ besparelse, idet der typisk ikke længere skal tages hensyn til en lang række småfradrag hos en stor del af lønmodtagerne (f.eks. udgifter til arbejdstøj, arbejdsværelse, faglitteratur, fradrag for ekstraforplejning ved